

Vi finder, at den udvalgsbehandling, som lovforslaget har været igennem, ikke har været positiv. Før jul kunne vi se muligheder for en meget bred vedtagelse af loven, men nu er det endt med et smalt forlig mellem regeringen, Venstre og De Konservative. Det udtryk, som først falder os ind, er dårligt politisk håndværk.

Vi satte fra første færd spørgsmålstejn ved, om der skulle laves en helt ny struktur, blot fordi man flyttede sammen i et fælles hus. Vi så – og vi ser stadig – ingen grund til at ændre det, der er blevet kaldt verdens bedste filmlov, med andet end de nødvendige administrative tiltag, som er naturlige konsekvenser af det nye filmhus.

Resultatet, som foreligger her til andenbehandlingen, er i realiteten, at man har brugt nogle mursten i Gothersgade som anledning til at svække kompetencen og indflydelsen hos de enkelte filmråd. Man har fået etableret en overordnet superbestyrelse med en stærk ministerudpegnings og en direktion, som i sidste ende skal være ledende inden for dansk film. De forsøg, der er gjort på at begrænse denne centralisering, finder vi ikke er tilstrækkelige.

Hvad angår censurdelen af lovforslaget, skal der ikke være tvivl om, at vi havde foretrukket et godt og tidssvarende signal fra samfundet om, at vold og børn ikke hører sammen. Det skulle først og fremmest være kommet igennem vejledning og oplysning og en forebyggende indsats, der ligger langt ud over, hvad kulturministeren kan præstere. Signalet gives ikke gennem en kriminalisering af forældre, der ud fra et kendskab til deres børn vælger at bryde en fast grænse, som et givent politisk flertal har bestemt.

Hvordan kan man overhovedet kriminalisere ud fra noget så individuelt som en visuel oplevelse i en verden, hvor der er et konstant udbud af uzenserede medieindtryk alle steder fra? Vi mener, det er hovedløst på den ene side at opbygge et endnu strammere system for de mindste og på den anden side være mere eller mindre ligeglad, når det drejer sig om børn over 7 år.

Det sidste skud på debatten om censuren, som med al tydelighed viser kvaliteten af udvalgsarbejdet, er, at det udvalg, som tages til indtægt for lovgivningen, Udvalget Vedrørende Film-, TV- og Videovold, i et brev, som netop er kommet til Kulturudvalget, fralægger sig ansvaret for indførelsen af den obligatoriske 7-års-grænse.

Vi har endvidere undret os over det svar, som ministeren har givet på spørgsmål nr. 53, hvorfra jeg skal citere:

»Jeg overvejer at komme med et ændringsforslag, der nøjagtigt fastlægger, hvilken type film der skal være forbudt for børn under 7 år.«

Vi er naturligvis ude af stand til at vurdere ministerens evner som børnesagkyndig, men vi vil under alle omstændigheder advare imod, at en minister sammen med et flertal herinde bestemmer, hvilke typer film børn under 7 år må se. Det må i det mindste overlades til sagskundskab og medieråd.

Samlet må vi konstatere, at det forslag til filmlov, der i dag er til anden behandling, simpelt hen er en forringelse af den eksisterende filmlov. Der er tale om et tilbageskridt uden de store lyspunkter, hvorfor jeg skal meddele, at Enhedslisten vil stemme imod lovforslaget.

Ole Donner (DF):

Som det fremgår af betænkningen, vil Dansk Folkeparti redegøre for sin stilling her ved andenbehandlingen, og jeg skal på Dansk Folkepartis vegne meddele, at vi kan støtte samtlige 15 ændringsforslag, og at vi også vil stemme for lovforslaget, når det kommer til tredje behandling.

Der er nemlig ved alle de ændringsforslag, der er fremsat, sket en del positive ændringer i forhold til dengang, vi havde forslaget til første behandling.

Vi er enige med partiet Venstre i, at ændringsforslag nr. 9 burde have været omformuleret, således at kun forældre kan være ledersagere til børn, der er fyldt 7 år, når de skal ind og se disse film. Dansk Folkeparti mener, at det skal være barnets forældre, der tager stilling til og dermed tager ansvaret for, hvilke af de film, der ikke er godkendt til barnets alder, børn må se.

Men vi kan som sagt tilslutte os samtlige ændringsforslag og stemmer for lovforslaget.

Margrete Auken (SF):

Jeg var helt spændt på, om omsorgen for de små var blevet så stor i Folketinget, at vi nu også skulle tage partierne i omvendt rækkefølge; men jeg forstår, at det alligevel ikke er tilfældet.

Når jeg tager ordet, er det, fordi vi i SF ved den her lejlighed vil glæde os over, at det er lykkedes at opretholde så meget beskyttelse af børnene, at vi synes, det ville være forkert at stemme imod lovforslaget.